

34. Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.

(Sang for Danske.)

C. E. F. Weyse.

Moderato.

1. Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden, og Po-lens Bjær-ge svømme nær dets
 Havn; menskønt som det er in-gen Plet paa Jorden, og Danmark næv-ner mandets fagre
 Navn. I sølv-blaa Ve-sterhav en dej-lig Ha-ve med Bø-ge-hegn, hvor Natter-ga-le
 bo! og hver en Del gav Himmelen sin Ga - ve, paa hver en Plet Velsignelser-ne gro.

2. Fra Ejdens Strøm til Skagens hvide Banker
 den jyske Halvø krummer sig mod Nord,
 et herligt Land, dets Folk sig Velstand sanker;
 fra fremmed Strand det henter Guld om Bord.
 Den muntre Stridshingst over Engen vanker,
 og Stimer myldre i den dybe Fjord;
 til Stavn og Ror har Skoven Egeplanker,
 dets Sønner Kraft, og Snildhed deres Ord.

3. Mod Øst for denne tvende Have stride
 med Sjelunds Bred og Odins gamle Ø;
 nær Lolland, Falster staa i Klæder hvide,
 med Løv om Haaret, Bølgens ranke Mø.
 Det raske Folk kan ingen Mangel lide;
 thi Agren bølger her sig som en Sø;
 om fagre Blomstereng staa Lunde blide,
 her er det smukt at leve, tungt at dø.

4. Saa skille Strøm og Sunde- Mark og Stæder;
 men eet er Danmark, trofast er dets Magt.
 En Bro af Malm Samdrægtigheden smeder
 fra Bred til Bred, og Ærlighed staa Vagt.
 Vort Held er eet, og fælles er vor Hæder
 (den vogter Sværdet med sin Varetægt!),
 og enden danske Bøn, hvert Hjerte beder:
 „ Gud skærme Kongen og hans hele Slægt!“

C. J. Boye.